

Nr 9.

Av greve **Wachtmeister**, om *ändring i förordningen angående stämpelavgiften.*

Genom kungl. förordningen av den 19 juni 1917 gjordes det tillägg till den kungl. förordningen angående stämpelavgift av den 19 november 1914, att »lottsedel för deltagande i lotteri, som med Kungl. Maj:ts tillstånd anordnas, skall av lotteriets anordnare före utlämnandet förses med stämpel — då lotteriet avser penningar av 10 öre för varje hel krona av det belopp, varå lottsedeln lyder, och då lotteriet avser andra värdeföremål av 10 öre för varje lottsedel».

Av bekvämlighetsskäl och kanske även för att bereda någon lättnad för denna senare kategori lotterier har alltså här ett fixt stämpelbelopp av 10 öre åsatts varje lottsedel, oberoende av det belopp varå lottsedeln lyder. Sannolikt har lagstiftaren härvidlag mest haft tanken fästad vid de större utlottningar av industrialster, där priset på lottsedlarna är en eller flera kronor, men däremot ej vidare tänkt på de så ytterst vanliga smälotterierna — s. k. tombolor — för allmännyttiga ändamål, där priset på lottsedel för att åstadkomma omsättning måste sättas mycket lågt, 50, 25 eller kanske 10 öre.

I dessa fall, som ofta äro de mest behjärtansvärda — såsom vid lotteri för underhåll av soldathem, skeppsgossehem, nykterhetsrörelsen och frivilliga skytterörelsen m. m. — verkar en beskattning av 10 öre på en 25 öres lottsedel enligt min och mångas uppfattning allt för betungande och kan i intet avseende anses lämplig.

Vid 1908 års riksdag väckte jag i första kammaren en motion om att Konungens befallningshavande måtte erhålla rätt att även för allmännyttiga ändamål medgiva tillstånd till smälotterier. Detta för att i någon mån förebygga det kringgående av lotteriförordningen, som mycket allmänt då rådde och ännu allmänt råder. Motionen avslogs emellertid under hänvisning till pågående utredning av lotterifrågan i hela dess vidd. Ännu har emellertid intet reellt resultat vunnits genom utredningen, och det torde icke vara ur vägen att vidtaga partiella åtgärder för att åstadkomma ett rättvisare system vid ifrågavarande stämpelbeläggning och för att samtidigt söka förebygga ett kringgående av lotteriförordningen.

En skattesats av kanske ända till 100 % vid arbetet för allmännyttiga ändamål verkar ingalunda uppmuntrande till laglydnad, utan frestar starkt till underlåtenhetssynd. Det synes mig därför både rättvist och lämpligt, att den

ändringen göres, att vid varulotterier, där lottsedelns pris understiger en krona, skatten utginge efter en tiondel av lottsedelns pris — denna lindring av bekvämlighetsskäl dock endast gällande vid lotterier, där anordnaren hos generalpoststyrelsen sökt och erhållit rätt att begagna sig av i § 56 av ifrågavarande kungl. förordning medgivna förfaringssätt.

På grund av förestående anhåller jag vördsamt få hemställa,

att riksdagen ville besluta, att det stycke, som i ifrågavarande kungl. förordning rör stämpelbeläggning av lottsedlar måtte i ord eller anda erhålla följande lydelse:

Lottsedel för deltagande i lotteri, som med Kungl. Maj:ts tillstånd anordnats, skall av lotteriets anordnare före utlämnandet förses med stämpel, då lotteriet avser penningar av 10 öre för varje hel krona av det belopp, varå lottsedeln lyder, och då lotteriet avser andra värdeföremål av 10 öre för varje lottsedel, dock att då lottsedels pris här understiger en krona och anordnaren av lotteriet sökt och erhållit generalpoststyrelsens tillåtelse att få begagna sig av i § 56 av ifrågavarande kungl. förordning medgivna förfaringssätt, stämpelbeloppet skall beräknas efter en tiondel av lottsedelns pris.

Stockholm den 15 januari 1924.

Axel Wachtmeister.